

Kad pustiš potpune strance u svoj život...

Ponekad je doista teško baš odmah nanjušiti tko ima kakve namjere i kakva je čija energija. Molim sve vas koji ste jako perceptivni i instantno skužite razne vampire, energosisače i pokvarenjake da me ne osuđujete zbog naivnosti :). Dakle, nepovjerljivost, oprez, sumnjičavost, distanca, povučenost, mistificiranje, playing hard to get (u bilo kojem smislu) – sve to nisu moje osobine. Nisam voštana hardtugetuša na pijedestalu. Ja sam od onih koje se puno smiju, strastveno grle druge, puno pričaju, puno pomažu i – da skratim - lako se otvaraju i daju...

Baš jako volim ljude. Možda previše. I lako otvaram vrata svoga života (i srca, što je mnogo opasnije) gotovo svakome za koga mislim da mi je pristupio s dobrim namjerama i naoko pozitivnom energijom. A ponekad je doista teško baš odmah nanjušiti tko ima kakve namjere i kakva je čija energija (molim sve vas koji ste jako perceptivni i instantno skužite razne vampire, energosisače i pokvarenjake da me ne osuđujete zbog naivnosti :). Dakle, nepovjerljivost, oprez, sumnjičavost, distanca, povučenost, mistificiranje, playing hard to get (u bilo kojem smislu) – sve to nisu moje osobine. Nisam voštana hardtugetuša na pijedestalu. Ja sam od onih koje se puno smiju, strastveno grle druge, puno pričaju, puno pomažu i – da skratim - lako se daju, u prijateljstvu i ljubavi. Možda prelako. Nikad nisam bila tip ledene kraljice koja visoka procjenjuje tko bi se smio i mogao (dugo i teško) popeti po klizavom ledu do njenog prijestolja. I mislila sam da je to super, biti tako simpna, iskrena, topla i komunikativna dok me, posebno u zadnje vrijeme, životna realnost nije dobro išamarala. Stoga, ako znate za kakvu školu "kako postati ledena turbo-hard-to-get kraljica: magisterij za oprez u prijateljstvima i ljubavima", molim vas javite mi. Može i večernja škola za nas koje smo u debelim 30-ima.

Ah, što da radim kad krv nije voda – tata mi je Rus, a mama Dalmatinka. Rus je nakon tri votke brat s cijelom birtijom i šire, a Dalmatinka puno, glasno i temperamentno sklapa poznanstva/prijateljstva sa svima oko sebe – od tete na placu, preko svih dama u parku s kojima šeta psa, do nepoznate žene s kojom se nađe kod doktorice u čekaonici. Tako da odgojena sam (i s jedne strane zahvalna na tome), ne samo da budem pristojna, druželjubiva i srdačna prema drugima, već da budem i maksimalno otvorena te da u ljudima pokušavam vidjeti samo ono dobro (dok se ne pokaže

suprotno). Oke, kad sam bila mala, učili su me da ne razgovaram s potpunim neznancima na ulici, ali očito to nisam, kad sam odrasla, znala prevesti na višu razinu. :)

Uvijek sam mislila da je otvorenost prema ljudima i pronalaženje samo onoga dobrog u drugima odlična osobina. Svi su sjajni dok se ne pokaže suprotno – to je moj stav, za razliku od mnogih ljudi oko mene, koji mudro žive po sasvim obrnutom principu – svi su piz.e dok se ne pokaže da su oke. I tako ja puštam ljude u svoj život, dajem svoju energiju, vrijeme, rješavam tuđe probleme, služim kao rame za plakanje, služim kao kraćenje vremena dugim telefonskim razgovorima, uživljam se u ulogu prijateljice/majke/sestre/opatice/njegovateljice... Uživljam se u ulogu emocionalne medicinske sestre koja nesebično daje svoju pozitivu okolo kao Pater Panova Zvončica magični prah... I onda... Onda se ljudi napune, okrijepe, više im ne treba druženje, povuku se iz mog života (ponekad i bez ijedne riječi), kao da ih nikada nije niti bilo. A ja ostanem s velikim upitnikom iznad glave. Ponekad s prazninom i tugom, ovisno o tome koliko je u tom trenutku taj odnos bio važan, velik i intenzivan za mene.

U cijeloj ovoj priči vrlo je sklizak i ovaj digitalni teren društvenih mreža – Facebook i ostali komunikacijski kanali koji nam daju iluziju da smo si s nekom osobom puno bliži nego što zapravo jesmo. Izranjaju ljudi iz djetinjstva i davnih dana za koje imamo osjećaj da ih znamo, da su nam bliski, poznati i dragi, a zapravo pojma nemamo tko su i kakvi su postali te u kakve ih je ljude život pretvorio. Iniciraju komunikaciju, prezentiraju određenu priču, upakiraju se u cool celofan, a mi (ljudi poput mene) ih onda popušimo kao predivne stare/nove prijatelje, tako posebne, tako dragocjene, tako vrijedne i tako neprežaljene... Ostanu neko vrijeme u našem životu, dok je njima potrebno ili zabavno, a onda nestanu, baš kad smo ih zavoljeli.

Dobivala sam i gubila u zadnje vrijeme na ovaj način nekoliko ljudi, ljudi koji su mi postali iznimno važni u životu i čiji me odlazak – bez riječi – potpuno slomio. Neki od vas reći će – problem je u njima; drugi će reći (s pravom) – problem je u tebi – naivna si i nedovoljno oprezna. Istina je vjerojatno u kombinaciji oba argumenta jer – na kraju krajeva – ljudi nas iskoriste i povrijede do one mjere do koje sami dozvolimo, zar ne?

Nisam sigurna da sam išta naučila na vlastitim pogreškama u ovakvoj sferi odnosa s drugima. Vjerojatno ću i dalje puštati ljude u svoj život, udisati punim plućima svaku emociju i svaki odnos, a onda, ako se ponovno razočaram, tješiti se da je to bila još jedna lekcija koju sam valjda trebala kako bih naučila – ne znam što točno – vjerojatno nešto veliko i važno što ću shvatiti tek s odmakom. Možda sam ja zbog svih ovih iskustava bogatija iznutra, možda nisam, a možda su u šumi... :) Ponekad pomislim da sam stvarno blesava, naivna i neoprezna, a ponekad mislim da sam blagoslovljena jer naprosto živim po Rumijevom načelu – *"You have to keep breaking your heart until it opens some more"*. Što vi mislite o tome?

